

ÉDITION 2024

TURC

COLLÈGE

TEXTE EN PROSE

"Havuzlu alanı hatırlıyordu. Sabah çisentileriyle islanmış sıraların, ürperten, soğuk tahtacıları üstüne güneşle birlikte çöker, yine onunla birlikte çekilerek karanlığa boğarlardı alanı. Güneşin ak bir buz ya da cam çubuğu görünümündeki, ısıtmaktan çok üşüten, ilk ışınlarıyla sıçrayarak uyanırdı alan. Tramvay, yağsız, paslı bir gıcirtının sarsıntısı içinde, köşeyi kıvrılıp çuval doluları paslı demirler, teneke eskilerinin gürültüyle boşalışı gibi, dolardı alana. Gecedен kalmış, ölü gözü, çıplak, sarı ampulün yandığı durağı çuvallardan boşalan paslı demirlerin, teneke eskilerinin içinden çıkma beş altı adam seğırtir, bir o kadarını da tramvay, alandan aldıklarının yerine, silkerdi ağaçların dibine. Tepedeki ışıltılı, yeşil yaprakların altında, ya da yerdeki sararmış, ölü yaprakların üstünde bir süre soluklanırdı adamlar."

Adnan Özyalçiner, Güneş Batarken